

Joulukäärme heräsi ensimmäistä kertaa elämässään. Sillä ei ollut nälkä, eikä sitä väsyttänyt mutta se oli ihmeissään, eikä se nähnyt juuri mitään koska oli niin pimeää. Jostain alhaalla kajasti raosta heikko valo. Joulukäärme huomasi että ympärillä nukkui monia muitakin joulukäärmeitä. Osa oli valtavan suuria. Osa parhaassa iässään. Toiset olivat jo vanhoja ja raihnaisia, kohta kuolevia joulukäärmeitä. Joulukäärme liikutteli itseään ja näki että oli vielä nuori ja ei niin iso. Se katsoi nukkuvia joulukäärmeitä malttamattomana ja vaikkei tietänyt mihin mennä, se päätti lähteä liikkeelle ja kulkea valon suuntaan. Joulukäärme liikkui hitaasti kohti raosta kajastavaa valoa. Sen silmät eivät sokaistuneet valosta vaikka valo kirkastui rakoa lähestyessä, sillä joulukäärmeet kaikki rakastavat valoa vaikka nukkuvatkin ohi kirkkaan kesän. Joulukäärme ei pysähtynyt raolle saavuttuaan. Se liutti paksun karvaisen vartalonsa oven alta ja liikkui määrätietoisesti eteenpäin. Se haisteli ympäristöään edetessään. Suklaan, kanelin, inkiväärin ja hyasinttien tuoksu leijui ilmassa. Ne olivat hajuja jotka saivat joulukäärmeen heräämään. Ja niiden hajujen kadotessa joulukäärme vetäytyisi jälleen horrokseen. Joulukäärme tunsu vielä yhden hajun. Hajun joka kutsui tätä etenemään yhä nopeammin. Haju, se tuli nurkan takaa, sieltä mistä valokin heijasteli lattiaan. Joulukäärme pysähtyi. Nurkalle päästyään hän näki suuren puun, puun täynnä tuhansia pelottavia piikkejä. Ja kynttilät kuusen oksilla jotka valaisivat ja lämmittivät koko huoneen. Joulukäärme tunsu sydämessään suurta rakkautta katsellessaan puuta. Puu oli lämmin ja kaunis. Se tuoksui ihmeelliseltä. Joulukäärme eteni nyt varovasti ja puun juurelle saavuttuaan se alkoi varovasti ja taiten nousta puun runkoa ylös. Sitten se nousi oksalle ja kulki kynttilältä toiselle, oksalta oksalle edeten, kunnes sen pää oli latvan vieressä. "Kuka sinä olet ketä minä rakastan", se kuiskasi hiljaa puulle ja painoi päänsä runkoa vasten. Kynttilät lepattivat ja puun oksat silittivät matkasta väsynttä joulukäärmettä. Sen kiiltävä turkki oli osin pudonnut lattialle. Toisin paikoin näkyi hiertymiä missä suojaavat karvat olivat kokonaan pudoneet. "Olen joulupuu rakas joulukäärme", puu kuiskasi takaisin. "Sinä rakastat minua koska ilman toisiamme emme voi olla. Ja ilman toisiamme emme voisi rakastaa." Joulukäärme kimalteli kuusen oksilla ja tunsu olonsa uneliaaksi ja hyvin onnelliseksi. "Mutta nyt olemme löytäneet toisemme ja voimme aina olla yhdessä ja rakastaa toisiamme", se sanoi hyvin hiljaa. Puu tiesi elämästä enemmän kuin kokematon joulukäärme. Se tiesi että joku päivä tämän neulasen tippuivat. Kaneli, inkivääri ja hyasintti lakkasivat tuoksumasta ja uni kutsuisi joulukäärmeen kotiinsa nukkumaan valoisan ajan yli. Odottamaan uuta joulupuuta. Puu vaiken, se rakasti joulukäärmettä liikaa särkeäkseen tämän sydämen. Mutta ajatus tulevasta sai sen värähtämään niin, että neulasia tippui oksista sieltä täältä lattialle.